

предпринимательства. В конечном результате это должно обеспечить развитие инновационного предпринимательства, утверждения инновационной модели развития национальной экономики и создать предпосылки для выхода Украины на траекторию устойчивого развития.

Литература:

1. Всемирный экономический форум: рейтинг глобальной конкурентоспособности 2015–2016 [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://gtmarket.ru/news/2015/09/30/7246>
2. Гусев В.О. Державна інноваційна політика: методологія формування і впровадження: монографія / В.О. Гусев. – Донецьк: Юго-Восток, 2011. – 624 с.
3. Наукова та інноваційна діяльність в Україні: статистичний збірник / відп. за випуск О.О. Кармазіна. – К.: Держстат України, 2015. – 255 с.
4. Программа развития ООН: Индекс человеческого развития в странах мира в 2015 году. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: Human Development Report 2015.
5. Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020», схвалено Указом Президента України від 12.01.2015р. № 5/2015. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.president.gov.ua

**Халатур С. М., к.е.н., доцент,
доцент кафедри,
Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет
м. Дніпро, Україна**

КОНЦЕПЦІЯ НАУКОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Розвиток агропромислового комплексу України повинен спрямовуватись на забезпечення продовольчої безпеки держави та зростання її експортного потенціалу. Аграрна політика повинна створювати умови для стабілізації та збільшення обсягів виробництва і реалізації конкурентоспроможної сільськогосподарської продукції та продовольчих товарів.

Серед стратегічних державних пріоритетів інноваційного розвитку України не останнє місце посідає технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу, а також широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища.

Інноваційний розвиток аграрної сфери економіки зумовлюється багатьма чинниками, такими як: інтелектуальний потенціал, рівень фінансування наукових досліджень, ефективна система управління трансфером результатів науково-дослідних робіт у виробництво і, безумовно, формування повноцінного ринку науково-технічної продукції і відповідної його інфраструктури.

Необхідно відмітити, що Україна має розвинену систему науки, здатну забезпечити складний процес трансформації результатів завершених наукових досліджень в об'єкти економічних відносин.

Для того, щоб наповнити реальним змістом новий статус сільськогосподарського виробника, необхідно привести у відповідність з вимогами ринкових відносин організаційно-економічний механізм інноваційного забезпечення аграрного виробництва, тобто систему відповідних форм і методів впливу на виробництво для досягнення поставлених цілей.

На переконання науковців Національної академії аграрних наук України, забезпечення ефективного розвитку сільськогосподарського виробництва в

ринкових умовах можливе за умов переходу галузі на інноваційну модель розвитку, нарощування обсягів інвестицій та інноваційних реінвестицій, побудови інтегрованої ринкової інфраструктури, що створює підґрунтя для функціонування науки і підприємництва в єдиному збалансованому комплексі.

Модель розвитку аграрного сектора економіки передбачає створення наукоємного середовища на ринкових засадах, яке спроможне забезпечити наукову розробку, освоєння прогресивних, стратегічних конкурентоспроможних технологій, впровадження їх у наукоємне виробництво і реалізацію якісної наукоємної продукції на товарно-споживчому ринку. Основою наукоємного ринку інновацій держави є її науково-технічна сфера – головний продуцент наукового продукту, який реалізується на ринку у вигляді інновацій. Якщо вважати науку однією із галузей економіки, то можна стверджувати, що від економічного стану та динаміки її розвитку залежить інноваційний потенціал усієї економіки [1].

Серед способів наукового забезпечення розвитку галузей АПК необхідно виділити наступні: створення банку даних готових для впровадження у виробництво розробок науково-дослідних установ; проведення виставок наукових розробок, їх реклама у засобах масової інформації та видання наукових журналів, рекомендацій, довідників, технологічної документації; проведення консультацій і навчання керівників різних рівнів та спеціалістів.

У результаті виконання досліджень була забезпечена організація науково-консультаційних послуг, розповсюдження науково-технічної, кон'юнктурно-економічної та патентної інформації, пропаганда досягнень НТП та передового досвіду з метою забезпечення усіх суб'єктів аграрної сфери необхідною об'єктивною, достовірною, оперативною інформацією, спрямованою на розвиток сільськогосподарського виробництва, підвищення ефективності праці, поліпшення добробуту й освіченості громадян, посилення конкурентоспроможності кожного аграрного підприємства.

Науковцями постійно ведеться пошук нових шляхів та методів пропаганди передового досвіду та наукових досягнень, забезпечується організація науково-консультаційних послуг, розповсюдження даних про інноваційні розробки, науково-технічної, кон'юнктурно-економічної та патентної інформації, пропаганда досягнень НТП та передового досвіду з метою підвищення рівня знань сільськогосподарських виробників [2].

Традиційна схема завершення науково-дослідних робіт передбачає передачу науково-технічних розробок науковими установами для апробації та впровадження у виробництво.

Незважаючи на великий інноваційний потенціал аграрної науки, використовується він недостатньою мірою і щороку втрачається. Для активізації інноваційної діяльності у ринкових умовах господарювання необхідно: підвищення якості наукових знань та наукоємних технологій; стимулювання інноваційної діяльності, в тому числі створення інноваційного продукту; заохочення попиту на новостворені продукти, технології, знання. Тому до подальших напрямів удосконалення наукового забезпечення інноваційного розвитку аграрного сектору економіки слід віднести розробку та реалізацію стратегії інноваційної діяльності, її інвестиційного й ресурсного забезпечення, а також інформування сільськогосподарських товаровиробників щодо нових розробок і використання інтелектуальної власності в аграрній сфері.

Література:

1. Володін С.А. Питання переходу аграрної науки на інноваційну модель функціонування і розвитку / С.А. Володін // Економіка АПК. – 2012.
2. Геєць В.М. Інноваційна Україна – 2020: основні положення національної доповіді. Стенограма наукової доповіді на засіданні Президії НАН України 13 травня 2015 року / В.М. Геєць // Вісник НАН України. – 2015.

Хринюк О. С., к.е.н., доцент,
Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут
імені Ігоря Сікорського»
м. Київ, Україна

СТРАТЕГІЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВИТКУ

З розвитком науково-технічного прогресу розширюються економічні, соціальні, культурні та інші можливості співпраці різних країн та народів. Однак процеси взаємопроникнення та взаємодії об'єктивно призводять до ускладнення взаємовідносин, посилення взаємозалежності економік та суб'єктів господарювання, викликають глибокі зміни в міжнародних відносинах, обумовлюють різноманітні трансформації суспільств і національних економік в різних сферах.

Масштабні світові процеси взаємодії примушують формувати стратегії розвитку із врахуванням глобальних цілей та інтересів, враховувати виклики та загрози глобалізації. Одночасно з цим події сьогодення значно впливають на стратегічні плани та наміри і вони мають бути враховані при формуванні національних систем розвитку.

Ставши на шлях незалежності після розпаду Радянського Союзу, Україна задекларувала і почала здійснювати реальні перетворення в напрямку формування демократичних інститутів та ринкових відносин, поступово позбавляючись ознак та атрибутів адміністративного устрою в суспільстві та економіці, долаючи труднощі перехідного періоду. Здобутки на шляху державотворення, формування демократичного суспільства, забезпечення прав і свобод людини незаперечні. Однак, через різновекторні інтереси політичних еліт, державних органів, непослідовність їх політики, нерішучість в діях та неготовність до сутнісних глибинних перетворень в різних сферах і системах суспільного устрою, задекларовані цілі та завдання в економічній сфері щодо забезпечення гідних умов життя всіх членів суспільства не реалізовано і не створено достатніх передумов для їх вирішення.

В останні роки мирний поступ України до формування демократичної, соціальної, правової держави перервано зовнішньою агресією Росії, а тому тепер, як ніколи, особливо гострою є проблема захисту суверенітету, державності та національних інтересів.

Конституцією України як основним законом держави, задекларовано, зокрема, що забезпечення її економічної безпеки є однією з найважливіших функцій держави, а виконавчим органом, відповідальним за забезпечення економічної самостійності, є Кабінет Міністрів України [1]. В теперішній час значимість цього завдання посилюється і роль державних інститутів має